

Előszó

A székely-magyar rovás az emberiség egyetemes kulturális örökségének része, egy ősi civilizáció szellemi alkotása, melyet a magyarok és elődeik hoztak létre a történelmi időkben. Eredete, kialakulása és más írásokkal való rokonsága a mai napig tudományos kutatás tárgya, s ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban elméletek sokasága létezik a kutatók és a rovásírók köreiben. Azonban az kétséget kizáróan, tárgyi emlékekkel bizonyított, hogy a IX. századi magyarok saját nyelvükön, kiterjedten alkalmazták a rovást, ami több évszázaddal korábbi időtől való használatra enged következtetni.

Európa legtöbb országához hasonlóan a XI. századtól kezdve a Magyar Királyságban is a latin nyelv és latin írásjegyek váltak meghatározóvá a hivatalos államigazgatási és egyházi írásbeliségben. Ennek ellenére a rovás a mai napig folyamatos használatban maradt a magyar nyelvterület egyes részein, az egyszerű pásztornéptől és székely fafaragóktól kezdve a nemességen át a papságig, sőt koronként titkosírásként is szolgált. A rovás azonban nemcsak túlélte a középkori és újkori történelem viharait, hanem közben szüntelenül fejlődött, a közelmúlt néhány évtizedében pedig példa nélküli népszerűséget elérve alkalmazkodott a jelenkori igényekhez is. Ma már könyvek, újságok és honlapok jelennek meg székely-magyar rovással, képzőművészeti alkotások, formatervezési megoldások és köztéri feliratok alkalmazzák, valamint elhivatott tanítóknak köszönhetően gyermekek tízezrei tanulják a nemzeti írást.

A székely-magyar rovást értők, kedvelők évről-évre gyarapodó tábora mára százezres nagyságrendűvé vált, amely szükségszerűvé tette a nemzeti írás korszerű alkalmazási feltételeinek megteremtését. Ennek a folyamatnak részei a formai egységesítés, az írásszabályok korszerűsítése, valamint a műszaki szabványosítás, melyet a rovásírók közösségi alkotás keretében valósítanak meg - ahogyan tették azt ősök is az írás megőrzése és fejlesztése során. E könyv ennek a hagyományörző alkotómunkának az egyik állomását mutatja be: a székely-magyar rovásírók közössége összegyűlt Gödöllőn 2008. október 4-én az „Élő Rovás” tanácskozássra, hogy a számítástechnika világába is bevezesse a magyarul beszélők nemzeti írását.

Európa élő és ténylegesen használatban lévő írásai közül utolsóként már csak a székely-magyar rovás nem része az általános számítástechnikai alkalmazás feltételét jelentő UNICODE szabványnak, ezért az interneten és a való életben szerveződő Magyar Rovásírók Közössége, Dr. Hosszú Gábor vezetésével hivatalosan benyújtotta a könyvben is megtalálható N3527 számú szabványtervezetet. A közösség határozott célja, hogy a lehető legszélesebb egyetértéssel mihamarabb elérje a nemzeti írás szabványba emelését, amelyhez ezúttal kéri a Tisztelt Olvasó támogatását is.

A könyv szerzői úgy vélik, hogy a székely-magyar rovás az ősök csodálatos kincse, bűvös hagyatéka a mindenkori utódok számára, melyet kellő tisztelettel és alázattal a kor igényeihez alakítva továbbadni kötelesség. Ez ma különösen időszerű, hiszen a nemzeti írás gondolat- és képvilága, valamint a magyar nyelvvel és a magyar műveltség szinte minden területével való szerves kapcsolata révén az egyik kulcs lehet az annyira áhított magyar szellemi megújuláshoz.